

[Arne Christiansen]

i dag. Man kan måske i bedste fald udlægge den som venstrefløjens lommestrategers forsøg på at yde et bidrag til den kommende grønlandske valgkamp. Andet kan jeg næsten ikke få ud af det.

Og hvad er der så at hente? Besvarelsen understreger jo med nogle nøgleord, hvad det har betydet gennem årtier: dansk suverænitet, samarbejde, fortløbende konsultation, anlæggenes betydning for transport og trafik i det vanskelige grønlandske terræn med de store afstande. Den understreger danske firmaers aktiviteter og dermed også samarbejdets betydning for en særdeles værdifuld beskæftigelse. Historisk er det vel værd at minde om, at det dansk-amerikanske samarbejde i Grønland går helt tilbage til, da Frie Danske sammen med allierede gik ind i kampen mod nazismen og dermed bidrog til, at Danmark fandt sin plads blandt de allierede i den frie verden.

Det overordnede formål i dag er selvfølgelig som for mere end 30 år siden installationernes betydning for den forsvarsalliance, hvoraf også Danmark er medlem, og som har et stort flertal bag sig i den danske befolkning. Derfor kan en debat som den i dag, og især hvis den skal fortsætte – det bebudede hr. Steen Folke jo, allerede inden han havde hørt ministerens redegørelse – kun tjene de dertil indrettede partiers stadige forsøg på en undergravning af forsvarsalliancen.

Forsøgene på at skabe usikkerhed om, hvad der er offensivt, og hvad der er defensivt – de er allerede indgået stærkt i debatten – ændrer intet ved den nordatlantiske alliances formål. Forespørgernes forsøg på at skabe denne usikkerhed ved at gøre alt, hvad der er deroppe, til offensivt, er jo hentet direkte fra de såkaldte fredsforskeres allerede nævnte bog eller publikation »Grønland – Middelhavets Perle«. Det hedder den faktisk. Seriositeten understreges af titlen.

Lad det være slået fast, at det dansk-amerikanske samarbejde i Grønland yder et væsentligt bidrag til den vestlige verdens defensive strategi. Sådan har det som sagt været i mere end 30 år, og sådan bør det fortsat være i lyset af den nuværende magtbalance. Forhåbentlig kan denne debat – hvis den overhovedet tjener noget formål – fjerne grundlaget for fortsat mistænkeliggørelse af dette samarbejde, selv om det sidste ord

åbenbart ikke er sagt i denne sag ifølge hr. Steen Folke.

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes nok, at venstres ordfører skulle være sig for heroppefra at tale om seriositet; og at han gør sig lystig over, at bogen hedder »Grønland – Middelhavets Perle« kan vist kun skyldes, at forsiden er det eneste, venstres ordfører har nået at læse af bogen, for bogen giver faktisk en ganske rimelig forklaring gennem sit indhold på, hvorfor den hedder sådan.

Men jeg vil i øvrigt i mit indlæg her tage udgangspunkt i den lille diskussion, som jeg havde med forsvarsministeren den 19. januar i år om NATOs strategi, udviklingen i NATOs strategi og bevægelsen bort fra den tidligere totale ødelæggelses strategi, den totale gensidige ødelæggelses strategi, over mod den såkaldte counterforcestrategi, som jo er tilknyttet en lang række andre begreber, men hvis hovedidé er, at man kan rette et begrænset angreb på modpartens militære installationer, og at en krig altså ikke nødvendigvis behøver at være total.

I sit svar til mig den 19. januar 1983 – og jeg citerer fra folketingets forhandlinger, sp. 4340 og sp. 4341 – sagde forsvarsministeren:

»Må jeg med det samme give en utvetydig forsikring om, at heller ikke den nuværende regering ønsker Grønland inddraget i en offensiv strategi.

Jeg er ikke blind for, at varslings- og kommunikationssystemer kan hævdes at danne basis for beslutninger af offensiv karakter efter et angreb, men ingen kan hævde, at NATO lægger planer for angreb mod noget andet land. Dette er NATOs vedtagne strategi, som jo er velkendt.

Jeg vil derfor fastslå, at det i denne forbindelse alene står for hr. Pelle Voigts regning, at USA forbereder sig på at gennemføre et overraskelsesangreb.«

Dette synspunkt har ministeren jo også fremhævet i sin redegørelse her i dag; derfor synes jeg, det er ganske vigtigt at gøre sig nogle betragtninger over, om det kun er mig og andre af min slags, som har fået denne besynderlige idé, at counterforcestrategien ikke har noget med en angrebsstrategi at gøre, men udelukkende, sådan som ministeren gentager det atter og atter, er et spørgsmål